

Seikkailu ilman päämäärää

Seikkailu ilman päämäärää on lähes poikkeuksetta yllätyksellinen! Myös seikkailu osoitetulla päämäärällä voi silti yllättää. Todennäköisesti sekin yllättää. Kun seikkailee ilman päämäärää, ovat yllätykset kenties useammin positiivisempia – tai ainakin erilaisia kuin seikkailulla, jolla on tarkka määränpää. Tarkkaan määränpäähän reitti on usein jo ennalta määritetty ja suoraviivaisempi – täynnä toiveita sujuvuudesta. Päämäärään halutaan usein mahdollisimman tehokkaasti. Varmaan poikkeuksiakin löytyy.

Tykkään järjestää itselleni aina mahdollisuuksien mukaan päämäärättömiä seikkailuja, joilla on aikaa ja tilaa jäädä ihmettelemään elämän syvyyksiä. Kuten nyt tämänkin tekstin parissa. En tosiaan tiennyt mistä lähdän kirjoittamaan, joten otin suunnaksi päämäärättömyyden. Päämäärätön seikkailu tarjoaa vapauden, joka on parhaimmillaan ihanaa. Kun joutuu riittävän pitkäksi aikaa jonkin päämäärätietoisien projektin pariin, tuntuu päämäärättömyys varsinkin sen jälkeen ainakin hetken aikaa hyvin tarpeelliselta ja vapauttavalta. Ehkä olen itse myös hyvin paljon vapautta ja yllätyksellisyyttä kaipaava persoona.

Toisaalta yhtä lailla päämäärättömyyden ihanuudessa taitaa piileksiä myös sen haastavuus – nimittäin epävarmuus ja romahtamisen vaara. Kantaako koko homma, johtaako se mihinkään? Mikä motivoi liikkumaan, kun ei tiedä, minne on menossa? Tuleeko edes selviämään matkasta hengissä, kannattaako ottaa riski, tai optimistisemmin sanoen *tarttua mahdollisuuteen*?

Itse liikkeen tai muun tekemisen ilo luo joskus riittävän motivaattorin matkaan. Tai ehkä juuri se mysteerinen matka kutsuu riittävän paljon sen aikaansaamiseksi, matkaan lähtemiseksi. Mutta pysykö koko homma lopulta kasassa, vai meneekö se päämäärättömäksi, epämääräiseksi ja turhaksi poukkoiluksi, joka ei lopulta kiinnosta edes matkantekijää itseään? Kierretään samaa kehää, joka ei tunnu laajenevan mihinkään suuntaan. Sitten kaikki heitetään lopulta kovan työn, yrityksen ja erehdyksen jälkeen roskeen. Tulee tunne turhasta työstä. Ehkä sentään jotain opittiin matkalla. Ja sitten palataan samaa, liki itsestään selvältä tuntuvaa reittiä kotiin, tai mistä ikinä matkaan lähdettiinkään, tai minne päätetään siirtyä seuraavaksi. Ja onko päämäärä ylipäänsä lähes aina illuusio?

En ole moniltakaan osin elämässäni osannut olla kovinkaan pitkäjänteisen päämäärätietoinen. Olen varsinkin nuorempana jopa hieman kadehtinut ihmisiä, joilla on ollut selvät sävelet ja haaveet elämiensä suhteen. Toisaalta heidän elämänsä sivusta seuratta olen ainakin joidenkin kohdalla huomannut, että heidänkin haaveensa muuttuivat ajan mittaan, tai että kuvitelma haaveesta oli epärealistinen, kultareunuksin fantasioitu harhakuva. Jotkut ovat toki myös osuneet haaveissaan yllättävän kohdalleen.

Osaan kyllä itsekkin unelmoida jollain tasolla, mutta olen usein kovin epäilevä: kannattaako ylipäättään luoda ainakaan kovin suuria unelmia ja määränpäitä? Kestäkö edes sitä pettymystä, jos ne eivät toteudukaan? Olen huomannut, että elämä on täynnä holtittomia yllätyksiä ja niiden luomia muutoksia – iloja, pettymyksiä ja kaikkea siltä väliltä. Ehken edes kaipaa mitään kovin suurta, ainakaan jos puhutaan maallisen tai materiaalisen kehityksen tai saavutusten tiimoilta. Henkisen elämän rikkautta kaipaan kyllä. Mutta sen sijaan, että keskittyisin liikaa johonkin suureen päämäärään, haluan keskittyä ennemminkin matkaan – pieniin askelmiin ja katseeseen kohti jatkuvasti muuttuvaa ja liikkuvaa mysteeriä, joka ehkä selviää ajallaan, tai juuri nyt. Jotkut asiat jäävät kuitenkin syvällisellä tasolla auki, vaikka ne ikään kuin näkikin – aivan kaikki tasot ja asianhaarat eivät tule esiin.

Haluan seurata sydäntä ja yrittää elää rakkaudesta käsin, mutta en aina kuule sitäkään ”ääntä, kutsua”, havaitse suuntaa. Joskus täytyy odotella, olla hiljaa ja liki liikkumatta. Kuunnella ja havainnoida oikein tarkasti. Suuntavaisto saattaa herätä. On pidettävä päämäärä sopivasti auki ja osattava unelmoida riittävän ympäripyöreällä tavalla, jotta matka ei mene pelkäksi suunnitelmien ja päämäärien toteuttamisen ankaraksi suorittamiseksi. On vaalittava vapautta ja yllätyksiä, jotta mielenkiinto elämässä säilyy!

Ammatinvalintakysymys oli minulle nuorempana vaikea. Se tuntui niin painavalta ja lopulliselta valinnalta. Ammattia tai työtä voi toki mahdollisuuksien mukaan vaihtaa, mutta koulutus- ja työskentelymahdollisuudet ovat rajalliset, eikä omat rahkeet aina edes riitä tietyn (tai minkään) ammatin tai työn saavuttamiseen. Nuorempana en voinut kuvitella itseäni oikein minkään säännöllisen työn pariin. Haaveilin kyllä yläasteaikoina esimerkiksi hevosten kanssa työskentelystä, mutta kun mietin asiaa silloinkin yhtään sen pidemmälle, näin liikaa riskejä ja epävarmuutta. Totesin, että ehkä se on parempi ihan vain harrastuksena, vaikka en epäile, etteikö minusta olisi tullut oikein kelpo ammattilainen, jos olisin alkanut puurtamaan asian eteen. Olinhan jo kovan luokan harrastaja, täysi hevoshullu. Myöskään sosiaalinen lähiverkosto ei kannustanut minua siihenkään suuntaan. Kannustusta ei kyllä tullut oikein mihinkään muuhun kuin rahan hankkimisen suuntaan, joka ei itsessään riittänyt motivaattoriksi jonkin ammatin havitteluun. Olisihan kurja raataa elämänsä epämielekkään työn parissa pelkän rahan vuoksi.

Ehkä kulttuuri oli siihen aikaan ja siellä kasvusijainnissa myös hieman ahdasmielinen ja jäykkä. Menin lukioon, jotta päätöstä ammatillisesta koulutuksesta ei tarvitse vielä tehdä. Se keskeytyi, sillä mielekästä siellä olivat lopulta lähinnä ilmaisu- ja kuvaamataidon tunnit. Onneksi elämä kolhi minut näinkin erikoiselle, runolliselle taiteilijapolulle. Eipähän tule tylsää päivää, ainakaan oman mielen sisällä, vaikka ammattina tämäkään ei ole helppo.

Muistan lapsena miettineeni Muumien noitaa ja hänen tyttärentytärtään Aliisaa katsellessa, että haluaisin olla noita, mutta sellainen hyvä, lempeä noita, joka Aliisasta oli potentiaalisesti kasvamassa. En kuitenkaan pitänyt sitä virallisena ammattina. Vihreä, kupliva liemi noidankattilassa näytti niin lumoavalta, että halusin padan äärelle itsekkin. Ja tietysti myös

luudalla lentäminen ja taikomisen taito houkuttelivat. Kerran muistan kysyneeni vanhemmiltani, onko noitia oikeasti olemassa, mutta en saanut selkeää vastausta. Myöhemmin on käynyt ilmi, että jopa isääni kutsutaan joidenkin ihmisten taholta noidaksi, sillä hän on toiminut pitkän linjan kansanparantajana. Hänen työmaansa ovella luki kuitenkin ”hieroja - jäsenkorjaaja”, eikä ”Noita”. Oletin kuitenkin lapsena, ettei noidan homma tosiaan ole oikea ammatti, se on vain satua, tai maksimissaan harrastus. Myöhemmin olen ymmärtänyt aiheesta lisää. Jotkut jopa toimivat työssään sillä tittelillä. Valtiollista noitakoulua Suomessa ei kuitenkaan ole. Olisin aika varmasti hakenut, jos sellainen olisi ollut tarjolla. Vaikka onpa minuakin joltain taholta noidaksi sanottu. Näytän kyllä noitamaiselta (ainakin nenä), mutta taidoistani en niin tiedä. Niitä pitää ainakin kehittää, jotta allekirjoittaisin tittelin itsekin muuta kuin teatraalisena potentiaalina.

Minun elämälläni ei vieläkään ole suuria, selkeitä tai varmoja päämääriä, vaikka minulla on ammatti ja muita elämän sisältöjä. Moni asia on hyvin auki. Haluan kyllä ehdottomasti toimia taiteilijana, mutta sekin polku on kovin mysteerinen! Kehoni tulee lopulta kuolemaan; sitä pidän hyvin varmana määränpäänä, jos jokin varma määränpää elämälle täytyy nyt löytää. Mietin kuolemaa lähes joka päivä. Se saa minut joskus varovaiseksi, mutta myös uskaltamaan elää, joten toisaalta se on kuin voimavara. Turhat asiat lakkaavat stressaamasta ja kiitollisuus nousee korostetusti pintaan, kun muistaa nuoruuden ja koko elämän väliaikaisuuden. Nyt on aika elää.

Mummoni tapasi sanoa minulle vielä jokunen vuosi sitten, että elämähän on minulla vielä edessä. En ikinä kehdannut sanoa, mutta ajattelin aina kriittisesti: entä jos ei olisikaan, mistä sinä tiedät? Miten tuommoista voi olettaa? Eikö lapsuuskin ollut juuri sitä elämää? Se se vasta olikin, melkoista hetkessä elämisen taitoa! Mutta mummon toteamuksessa piilee varmasti myös paljon viisautta. Ehkä hän halusi tsempata ja luoda yhä kauniimpaa tulevaisuudenkuvaa, uskoa elämään. Ehkä on hyvä uskoa niin. Parempaa, yhä todellisempaa ja vieläkin elävämpää elämää on tulossa! Uskolla voi tehdä paljon asioita, sillä sen vaikutus muuttaa asenteen, värähtelyn ja uskoakseni kutsuu näitä asioita luokseen.

Tuli tuosta kuolemasta mieleen, että olen harkinnut välillä testamentin tekemistä. Uskon ja toivon, ettei se ole mitenkään ajankohtaista, mutta haluaisin tehdä sen silti. Kaikelta varalta ja ihan vain sen tekemisen ja aiheen ihmettelyn vuoksi. Tosin se tuntuu hieman kielletyltä ja turhalta, jopa uhkaavalta. Houkuttelenko kuolemaa luokseni tällä tavalla? Tarkoitus ei ole manata! Päin vastoin – kutsun elämää!

Minulla ei myöskään ole kovinkaan isoa omaisuutta, mutta jotain kuitenkin. Ehkä sitäkin merkittävämpää. Minua ei ole kiinnostanut suuri maallisen omaisuuden haaliminen. Suurin työmaa elämässä on ollut kärjistettynä sanottuna järjissä ja hengissä säilyminen, sekä perusasioiden pitäminen edes kutakuinkin raiteillaan. Kaikki muu on kulkenut jotenkin siinä sivussa. Elämä ja sen hallinta ei ole tuntunut mitenkään helpolta. Se on ollut kova taistelu, jossa on onneksi ollut joitakin leppoisampiakin kausia, jolloin on voinut levätä ankarimmalta

henkiseltä painimiselta. Sinänsä Suomessa kasvaminen on tarjonnut ihanaa elämänhelppoutta ja turvaa, jota kaikkialla maailmassa ei ole tarjolla. Vaikka matka on välillä armotonta rämpimistä, on se silti sen arvoista. Välillä on aivan ihania kepeämpiäkin hetkiä ja kausia. Ja ihanuus voi onneksi ilmetä myös myrskyjen keskellä. Siellä se tuntuu ehkä jopa korostetusti hyvältä. Ehkä juuri elämä ja hetki, kokemus itsessään on se tarkoitus ja määränpää. Yksilöt, yhteiskunnat ja yhteisöt luovat sitten omat odotuksensa elämän perusasioiden ympärille.

Ajatusleikkiä testamentista

Teen nyt sen testamentin jollakin lailla, ainakin ajatuksen tasolla, vaikka ajatus on hurja. Kirjotan tän kohan myös puhekielellä ja omalla murteella, ku haluaisin että mun maallisen omaisuuden ja elämän lopputeksti ois ees jotenki omaääninen. Tiiättekö, jos kuolis in vaikka kohta, ois tosi harmillista, jos oisin kaikki viimeiset sanat rustannu liki hiki hatusa kirjakielellä, jos se ei kuulosta tai tunnu omalta. Tunnistasko tai uskosko kukkaan ees sitä mun tekstiksi? Testamentin jos jonku ois oltava omaääninen, jos multa kysytään. Mutta tässä välissä on vielä kyllä mentävä googlettamaan, että miten se testamentti etes tehään. Mikä tekkee siitä virallisen ja onko siinä jottain muita sääntöjä? Voiko se ees olla omaääninen? Saati julukinen.

Jahas! Nyt on homma tsekattu. Vaikuttaa aika viralliselta. Jätetäänpä tuo murre nyt, niin kaikki ymmärtää. Muutenkin näyttää hölmöltä tuo murre noin kirjoitettuna. Sen lisäksi, että mun täytyisi kirjoittaa testamentti selkeästi, olisi nähtävästi hankittava myös kaksi perinnönsaajista riippumatonta todistajaa allekirjoittamaan se. Mistähän sellaisetkin sitten? Mitähän vaikkapa nuo kohtuullisen tuntemattomat naapurit meinaisivat, jos menisin pyytämään allekirjoitusta testamenttiini? Tai jos menisin pyytämään sitä kadulle tuntemattomalta ihmiseltä? Se voisi olla jännää. Olisi mielenkiintoista nähdä ihmisten reaktiot. Itse tuskin suostuisin allekirjoittamaan tuommoisessa tilanteessa kenenkään testamenttia. Paitsi ehkä siinä tapauksessa, jos se tyyppi olisi selkeästi tekemässä kuolemaa ihan pian. Silloin tuntuisi erityisen kurjalta, mikäli henkilön perinnönjakoon liittyvät toiveet asian suhteen jäisivät minusta kiinni. Tai en tiedä. Vaikeita ja vakavia kysymyksiä, joihin liittyy paljon luottamusta ja vastuuta. Tuntemattomaan henkilöön on kuitenkin aina hieman haastava luottaa.

TEHTÄVÄ: Mene torille, kadulle tai muuhun julkiseen paikkaan haastattelemaan ihmisiä testamenttiasian tiimoilta. Kysy, allekirjoittaisivatko he testamenttisi todistajana, mikäli väittäisit olevasi kuolemassa hyvin pian ja tarvitsisit nopeasti todistajat. Sinulla voi olla mukana esimerkkitestamentti, oikea testamentti, tai sitten ei. Voit tehdä sen oikeasti tai leikisti, pelkässä tutkimusmielessä, tai pelkkänä ajatusleikkinä.

Onko tämä surullinen aihe? Minua tämä onnistuu juuri nyt jopa hieman huvittamaan. Viihdyn aiheen parissa, vaikka se on karmivakin. Kolmissakymmenissä oleva suhteellisen terve henkilö kirjoittaa lähtökohdaltaan päämäärätöntä tekstiä, johon hän haluaisi periaatteessa sijoittaa

tiedon siitä, mihin päämäärään hänen maallinen omaisuutensa kuoleman jälkeen sijoitetaan. Voisi vaikuttaa siltä, että minua kiinnostaa enemmän naurettavan arvoisen omaisuuteni päämäärä, kuin oman elämäni päämäärä. Minusta kuolemasta on kuitenkin hyvä osata ja opetella puhumaan. Ehkä tämä on sitä opettelua. Tai rehellisesti sanottuna ensisijaisesti vapaan kirjoittamisen iloa ja virtaa, joka sattui johtamaan tähän helposti tarttumapintaa antavaan aiheeseen.

Minulle kuoleman ajatteleva on muutenkin arkipäivää. En elä missään ikuisen, pinnallisen elämän sokeassa pumpulikuplassa. Minulla on yleensä niin paljon aikaa vapaaseen ajatteluun, että ehdin ajatteleva myös kuolemaa. Siihen on liittynyt myös pelkoa, suorastaan kuolemanpelkoa, jonka vuoksi olen varmaan asiaa päätenyt miettimäänkin. Kuolemanpelko on myös joltain osin rajoittanut elämääni. Joskus se saa jähmettymään, olemaan jopa liian varuillaan. Siis vähän kuin elävältä kuolemaan, kunnes tajuaa, että nyt on vain elettävä. Ei saa kuolla pystyyn. On uskallettava matkustaa autossa, on mentävä kohti tulta, vaikka matka voi koitua kohtaloksi. Yhtä lailla kohtalokas vahinko voi sattua vaikkapa kotona, aivan turvallisen oloisilla vesilläkin.

En nyt tosiaan kuitenkaan kirjoita tähän tekstiin mitään virallista testamenttia, mutta leikkittelen aiheella vielä lisää. Haluan tutkia, miltä se tuntuu ja mihin se johtaa. Ainakin ensifiilis on vähän hurja, radikaali. Jopa kielletty. Liian pyhä paljastettavaksi? Jos ja kun oikeasti kuolen jossain vaiheessa ja joku läheinen tietää tämän tekstin olemassaolosta, voitte toki käyttää harkitusti näitä seuraavia perintöön liittyviä tekstejä hyväksenne esimerkiksi hautajaistilanteessa, mikäli ne tuntuvat ajankohtaisilta ja sopivilta! Se olisi hienoa. Mutta ottakaa huomioon, että tämä teksti on kirjoitettu suurimmaksi osaksi vuoden 2025 syyspuolella. Kuolinajastani riippuen en välttämättä enää allekirjoita sanoja kirjaimellisesti. Tämä on luovan vimman tulos, jonka lopputuleman mielipiteestäni en ole varma pitkän aikahaitarin tähtäimellä. Vanhat luovat tekeleet tuntuvat toisinaan vaivaannuttavilta. Mutta jos olen kuollut, en ainakaan fyysisessä kehossani ole kokemassa niitä vaivaantumisen hetkiä. Ehkä naureskelen pilven reunalla tai auringon sylissä. Ei se ole niin vakavaa. Ne ovat vain kirjaimia. Vai ovatko?

KUVITTEELLINEN YHTEYDENOTTONI KUOLEMANI JÄLKEEN

Hei! Menin sitten kuolemaan, huh huh. Kaikkien aika koittaa joskus! Kiitos, että löysit tämän kirjeen. Ota mukaasi kirjeen lisäksi astia, jossa se on. Sitä voi käyttää tuhkilleni uurnaksi!

Haluan polttohautauksen. Tuhkani toivoisin ripoteltavan Hailuotoon jonkin hienon tarrimännyn juurelle, meren lähelle, mikäli se on mitenkään mahdollista. Esimerkiksi Sunikarin ja Pöllän rannan välillä on komeita yksilöitä. Ajattelin aina, että haluan vielä jossain sopivassa vaiheessa muuttaa Hailuotoon ja tutustua lisää sen puihin. Tällä tavalla voisin tavallaan päästä suorastaan asumaan puuhun. Lapsena tuijotin kotipihastamme ja lähirannoilta horisontissa näkyvään Hailuotoon, jonka kaukaiset puut kangastivat usein mystisesti. Usein ne olivat kuin laukkaavia hevosia merellä.

Tämän tekstin toivoisin jonkun vapaaehtoisen lukevan hautajaisteni muistotilaisuudessa. Mieluiten jonkin mäntypuun juurella, ennen ruokaa. Jos kukaan ei halua lukea sitä, asettakaa teksti esille jonnekin.

Hyvä juhlaväki!

On hurjaa ajatella tämän tekstin yhä elävän, vaikka minun ääneni on jo painunut unholaan. Toivottavasti ehdin äänittää edes jonkun laulun tai runon ennen lähtöäni, jotta tavoitatte halutessanne myös ääneni! Tätä kirjoittaessa olen tosin luullakseni terve ja oikein hyvässä hapessa. Luen tätä ääneen ja kuolemasta ei ole tietoaakaan, mutta haluan olla tämän asian äärellä nyt, kun ajatus ja henki pihisee vielä loistavasti. Kiitos sinulle, joka rohkenit tämän lukea ja kuulla.

SUURkiitos elämän seurasta kaikille, jotka sitä piditte! Kiitos ihan kaikille, jotka rakastitte, tuitte, opetitte ja pysyitte rinnallani. Matka on ollut ennen kaikkea maaginen, huikean monisyinen ja yllätyksellinen kaikessa yksinkertaisuudessaan. Elämä taiteilijana avasi minulle uskomattoman lahjan, jota en osannut odottaa, ennen kuin se elämäkausi pääsi yllätyksellisesti koittamaan. Kiitos kaikille, jotka toimitte tienviittoina ja yhteistyössä sillä matkalla. En tiedä, mitä itua missään olisi ollut ilman teitä ja niitä hommia. Kiitos myös kaikille hevosihmisille ja hevosille läsnäolostanne ja opetuksista! Kiitos, että sain hoitaa hevosia, sillä nuoruuteni niiden parissa oli minulle enemmän kuin henkireikä. Rakkaimmat hevosystävänäkin ovat jo tuonpuoleisessa odottamassa.

Mänty on ollut aina sielunpuuni. Lapsena mänty oli myös paras kiipeilypuu sekä voimapuu, jota halasin mielelläni. Kuusamon mökin lähistöllä oli yksi aivan upea mänty, jota pappa vei meidät aina mökkireissulla halaamaan. Voimapuu. Hän väitti, että siitä saa toden teolla voimaa. Niin alkoi voimayhteistyöni mäntyjen kanssa. Niitä oli myös lapsuudenkotimme pihassa. Kolmen vahvasti haaroittuneen männyn rivi pellon reunassa oli mahtava

seikkailupuisto. Koska perheessämme lapsia on kolme, me siskoni kanssa nimettiin meille kaikille omat puut.

Muistelen, että keskimmäinen männyistä nimettiin minun puukseni, vaikka haaveilin aina siitä oikeanpuoleisesta, sillä sen oksilla oli niin paljon hyviä lekottelupaikkoja ja kiipeilyoksia. Kiipeilypuuna se oli mielestäni pihapuistamme voittamattomin. Aikuisena sain selville, miksi männyt olivat niin erikoisesti kasvaneita ja koukeroisia. Silloin kun männyt olivat taimia, lehmät olivat kuulemma syöneet niiden latvoja poikki, jolloin ne latvoutuivat ja kasvoivat eriskummallisiksi, mutta juuri loistaviksi kiipeilypuiksi. Samaistun puihin, vaikka lehmät eivät saaneetkaan purtua minusta osia silloin, kun olin lapsena niiden kanssa jonkin verran tekemisissä. Toivon pitkää ikää ja vahvan juurevaa elämää niille männyille, kuten myös teille kaikille. Terveyttä, siunausta ja rakkautta! Elämä jatkuu! Seuraavaksi vielä performanssiehdotus, jonka voitte halutessanne tehdä nyt tai myöhemmin.

Hautajaisperformanssi

Musiikki, laulu ja tanssi ovat aina olleet minulle todella tärkeitä. Olen rakastanut soittaa ja kuunnella musiikkia – ja tanssia sen tahtiin. Musiikki on kuulunut sekä surullisiin että iloihin hetkiin. Se on sopinut lähes kaikkiin hetkiin, paitsi hiljaisiin hetkiin. Musiikilla on valtava parantava voima. Tehkää musiikkia nyt, jos mitenkään voitte! Jos teillä ei ole varsinaisia soittimia, soittakaa suutanne, hoilatkaa, laulakaa, lyökää railakkaasti käsiänne yhteen, iskekää veitsiä, haarukoita, kiviä tai oksia toisiinsa, polkekaa jalalla maahan. Tanssikaa, jos mieli tekee. Tehkää tätä niin pitkään, että ilo on luonanne tai mahdollinen jännityksenne purkautunut. Antakaa lopuksi aplodit elämälle.

Soiton iloa! Lupaen, että ainakin yritän tulla henkenä tanssahtelemaan ja soittamaan kanssanne. Ehkä huomaatte merkin läsnäolostani. Oikeasti tämä on vain toiveeni, minun elävä fantasiani, jolla ei ole tavallaan enää mitään merkitystä. Mikäli hetki tälle ei ole hyvä, tehkää se pelkän ajatuksen tasolla, miettikää edes hetki sitä mahdollisuutta. En halua pitää kontrollia, mutta halusin vain virittää ja vapauttaa tunnelmaa, sekä tuoda hautajaisiin jotakin omannäköistäni luovaa toimintaa. Kiitos, että luitte tämän. - Milla

TESTAMENTTI

Maallinen omaisuus:

Tässä julkisessa, ympäripyöreässä versiossa nimien paikalle on laitettu pelkät viivat. Virallisessa versiossa nimet olisivat tietysti paikallaan ja tekstit ehkä hieman tarkemmin laadittu.

Mikäli nämä asiat ovat vielä olemassa, määrään, että ne ohjataan seuraaville henkilöille:

- **Soittimet:** Pyytäkää _____ kokoamaan asunnostani soittimet ja miettimään niille hyvää jatkosijoituspaikkaa. Uskon, että hän tietää parhaiten, minne ne kuuluvat. Olisi hyvä, jos soittimet jatkaisivat soimistaan. Rakentamani kehärummut haluaisin kunnioittavaan kotiin, jossa niitä oikeasti soitettaisiin ja toimitettaisiin parantavaa työtä, mikäli joku haluaa ne. Jos niitä ei kukaan halua, polttakaa ne.
- **Kasvit:** Asuntoni on todennäköisesti pullollaan huonekasveja. _____ & _____ saavat ensisijaisesti päättää niiden kohtalosta. Toivon, että jos te ette halua kasveja, kysykää vaikka muiltakin ystäviltäni, haluavatko he elättää niitä.
- **Elektroniikka ja kodin muu jäljelle jäävä irtaimisto:** Jos _____ & _____ ovat maisemissa, toivon, että he saavat valita kalusteista, astioista ja muusta irtaimistosta kaiken tarvitsemansa. Jos he tai jompikumpi eivät pääse paikalle tai tarvitse mitään, voivat kaikki perinnönjakoon osallistuvat katsella sieltä sopivia tarpeita itselleen. Jos mikään ei kiinnosta, laittakaa kierrätykseen.
- **Kultainen *****:** _____:lle.
- **Tulitaidevälineet** Löyly-ryhmän käyttöön!
- Rahallisen perinnön lakimääräisen osan jälkeisen summan haluan osoittaa _____, sekä 10 % jäljelle jäävästä summasta _____ - säätiölle. Jos mitään rahaa siis on.

SUURIN TOIVE: Pysykää sovussa ja rakastakaa toisianne!

Testamentin tekijä: Milla Tervakangas

Todistajat: _____ & _____